

Intervju z Jasmino Kabashi

GIMNAZIJA NOVO MESTO
Ajda Nagode in Lana Prosenjak, 2.b

INTERVJU Z JASMINO KABASHI

Za intervju z Jasmino sva se odločili, ker je najina dobra prijateljica in ne govori veliko o tej temi. Obenem pa sva videle možnost, da se naučiva kaj več o njej.

Jasmina Kabashi je dijakinja 3. letnika in obiskuje gimnazijo Novo mesto. Prihaja iz kraja Peja na Kosovem. Po narodnosti je Albanka. Z družino se je leta 2010 preselila v Slovenijo. Približno pet let so živeli na Mirni, kasneje pa so se preselili v Trebnje. Danes živi v Sloveniji 10 let. Zanimajo jo različna področja kot politika, nogomet in jeziki.

Slika 1Peja

Zakaj ste se odselili iz Kosova in kako ste prišli v Slovenijo?

Moj oče je več let živel v Nemčiji in finančno podpiral družino. Jaz sem bila s svojo sestro, bratom in mami doma. Oče nas je obiskoval dva vikenda v mesecu. Sam je bil že celo življenje vajen selitev. Z mami sta se odločila, v prid družine, da se odselimo, saj bi tako živeli skupaj, kot družina. Želela sta si ustvariti boljše življenje za nas otroke in da bi dobili boljšo izobrazbo. Drugi razlog za selitev je bila tudi vojna, ki se je sicer končala malo preden smo se odselili. Spominjam se kopice porušenih stavb, ki so mi vedno vlivale strah.

Sama nikoli nisem želela zapustiti svojega rodnega kraja, ne glede na takratno situacijo. Še vedno se počutim, da sem bila prisiljena oditi, ne glede na to, da sem staršem večkrat povedala, da bi rada ostala doma. Počutila sem se tako nemočno, ker moja beseda ni bila prav nič pomembna.

Preden smo se zares preselili, smo prišli sem trikrat, za en teden. Takrat sem se prvič vozila z letalom. Letenje je bilo tako »fascinantno«, da sem pozabila, kam gremo. Ko smo se zares odločili priti v Slovenijo, smo prišli z letalom. Mami mi vedno pravi, kako sem se med potjo jokala. Spomnim se, da starša pred nakupom letalskih vozovnic še sama nista vedela, ali je to dobra odločitev ali ne.

Oče je že pred prihodom v Slovenijo kupil hišo v majhni vasi. O dogajanju po prihodu iz letala se ne spomnim veliko, vem pa, da ko smo prvič vstopili v hišo, se mi je zdelo tako nenavadna in tuja. V glavi mi je ves čas rojila misel, da bom ostala v tej hiši in se ne bom vrnila domov. Ker pa ne maram manjših vasi, sem si v 7. razredu želela odseliti iz Mirne. Moje želje so bile končno bolj pomembne kot pred leti in tako smo se preselili v Trebnje. Zdaj v Trebnjem veliko bolj uživam kot sem na Mirni.

Kako si se počutila, ko si prišla v Slovenijo in kako si se naučila jezika?

Lahko rečem le grozno, ampak res grozno. Na starše sem bila nekaj časa tako besna, da se nisem skoraj nič pogovarjala. Na začetku me je vedno tako jezilo, da nisem vedela, kaj se drugi

pogovarjajo. Pred prihodom v Slovenijo se nikoli nisem učila slovensko. Imela sem se za tako drugačno od ostalih. Bila sem žalostna in prestrašena zaradi vsega novega. Dobro se spomnim svojega prvega šolskega dneva, ko sem vstopila v razred in se začela jokati. Še cel mesec po pričetku pouka sem med urami jokala. Ko sem prišla domov, sem si vedno predstavljala svoj dom, ki mi je vlil neko toplino. Vendar se mi zdi, da sem se počasi, ampak res počasi privadila, na novo življenje, čeprav mi ni bilo po godu. Včasih pa mi je bilo v življenje v Sloveniji tako čudno, pa še sama ne vem zakaj točno.

Slovensko po prihodu nisem razumela. Slovenščina se mi je zdela tako težka zaradi vseh svojih posebnosti. Knjige mi pri učenju nikoli niso pomagale. Največ sem odnesla od poslušanja drugih. Ampak, ko pomislim za nazaj sploh ne vem, kako sem se naučila govoriti slovensko. Moja slovenščina je bila po desetih mesecih bivanja tukaj precej boljša, tako, da nisem imela večjih problemov s sporazumevanjem. Verjetno večina za učenje jezikov rabi več časa, vendar se od nekdanj jezikov učim zelo hitro. Še dobro, da je tako. V spominu mi je ostal dogodek, ko mi je razredničarka v drugem razredu kupila slovar slovenskih besed, da bi se lahko učila. Po pravici povedano se ne spomnim, da bi ga kdaj zares odprla.

Kakšen jezik je albanščina?

Rekla bi, da je poseben jezik, ki ni primerljiv z nobenim drugim. Je eden izmed najstarejših jezikov, ki je nastal v istem času kot latinščina, s katero ima tudi nekaj skupnih lastnosti. Prav tako ima več narečij in osem sklonov.

Kakšne so bile spremembe glede kulture in družinskih odnosov?

Kultura na sploh se mi v Sloveniji ne zdi precej drugačna. Prehrana je prav tako podobna, le da sem tukaj prvič slišala za nekaj novih tradicionalnih jedi. Glede vere nisem opazila nekih sprememb. Verjetno sta si kulturi zelo različni, ampak ker sem bila še mlajša, se tega ravno nisem zavedala. Čez leta pa sem se je navadila in mi zato ni bila nič drugačna. Če bi to vprašala moje starše, bi ti zagotovo podali drugačen odgovor. Mogoče se mi zdijo le ljudje drugačni. V Sloveniji so moški, po mojem mnenju, veliko bolj prijazni do žensk. Prav tako pa se mi zdijo Slovenci bolj samovšečni kot Kosovci. Samo prebivalstvo je tukaj bolj bogato, saj so na Kosovem slabe gospodarske razmere in tako tam lahko najdeš veliko revnejših. Tudi reliefno in podnebno sta si državi zelo podobni. Način oblačenja je tudi enak, kot v Sloveniji.

Odnosi v družini niso bili več tako dobri kot prej. Vzdušje med nami ni bilo več tako veselo. Do staršev še vedno gojim rahlo zamero, tako kot moj brat in sestra. Vseeno pa razumem, da sta imela za selitev tehtne razloge. Takrat sem postala bolj samostojna, saj sem želela dokazati, da nisem več tako majhen otrok, katerega želje niso pomembne. Odločitev, da smo se preselili, kljub nasprotovanju nas otrok, mi nikoli ne bo dala miru.

Ali si hitro ustvarila nove prijateljske vezi?

Po prihodu v šolo so bili do mene vsi prijazni in mi pomagali pri šolskem delu. Čez čas sem si našla nekaj boljših prijateljic, tako da menim, da s tem nisem imela težav. Je pa res, da sem zelo pogrešala svoje prijatelje iz Kosova, ki bi se jim na začetku lahko zaupala. Ko danes govorim s prejšnjimi sošolci, vedno rečejo, da sem se jim zdela tako prisrčno bitje, zato so me brez problema sprejeli.

Se z družino kdaj vračate na Kosovo in ali bi se v prihodnosti preselila nazaj v svoj rodni kraj?

Kosovo obiščemo vsako leto med poletnimi počitnicami . Včasih smo bili tam tri tedne, zdaj pa starša ostaneta 1 teden, mi otroci pa 7 tednov. Vedno se veselim poletja, preživetega na Kosovem. Pokrajina je tako lepa, prav tako pa tudi obala. V tem času nadoknadim vse zamujeno s svojimi prijatelji. Ko sem v Sloveniji pogrešam Kosovo, ko pa sem na Kosovem pogrešam Slovenijo. Ko razmišljam ali bi po končanem študiju ostala v Sloveniji ali se vrnila nazaj, si še sama ne znam odgovoriti. Vedno si mislim: Pustimo času čas.

Kakšna je hrana v Sloveniji?

Če odštejemo tradicionalne jedi, je hrana podobna. Edina nenavadna stvar v Sloveniji je juha. Na Kosovem smo vedno jedli klasično piščančjo juho. Vi pa jeste gobovo, kremno, zelenjavno in še vse druge. To mi je tako čudno. Zelo mi je všeč blejska rezina, katero z veseljem pojem ob vsaki priložnosti. Na Kosovem je zelo znana baklava, katero moja mami speče vsako leto.

Slika 2 blejska rezina